

De offeranden

door: H. Rossier

Leviticus 1-5

Inleiding

De vier offeranden of liever vijf, als men rekening houdt met de onderverdeling van zond- en schuldoffer, vormen de inleiding van het boek Leviticus. Omdat op de offeranden het priesterschap is gegrond – het onderwerp van dit boek – het is het middel om tot God te naderen in de tabernakel. Deze offeranden worden verdeeld in 2 groepen:

De eerste groep omvat de eerste drie offeranden: brandspijs- en dankoffers.

De tweede groep bevat de laatste twee: zond- en schuldoffer.

De eerste drie zijn vrijwillige offers voor de Heer. Het kenmerkt het offer van Christus, die Zich uit vrije wil de Heer opofferde. Zij waren offeranden tot een lieflijke reuk.

Het brandoffer werd geheel op het altaar verbrand. Het steeg in zijn geheel op tot een lieflijke reuk voor de Heer. God alléén had er deel aan, terwijl in Leviticus 2 de offeraar een deel had aan het spijsoffer en in Leviticus 3 bij het dank- of vredeoffer, de aanbieder en de priester er ook deel aan hadden.

Leviticus 1

Het brandoffer, dat geheel aan de heer werd geofferd, geheel, als vrijwillig offer, kwam overeen met het vrijwillig offer van Christus, die zich als offer aan God aanbood om Zijn wil te doen. *“Daarom heeft de Vader Mij lief, omdat Ik mijn leven afleg, opdat Ik het weer neem. Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af; Ik heb macht het af te leggen en heb macht het weer te nemen. Dit gebod heb Ik van mijn Vader ontvangen.”* (Joh.10:17,18) Hij doet het voor God, om Hem te verheerlijken, waar de zonde zich bevond. Hij doet het niet alleen om zondaars te redden, maar vóór alles om God de eer te geven, die onteerd was door de zonde. Het offer van Christus heeft dus God op het oog. Maar wij genieten er ook van, want het is onmogelijk, dat iemand, die door Hem nadert, niet ontvangen zou worden.

De aanbieder, die een vrijwillig offer bracht, kwam daarmee, opdat het voor hem aangenaam zou zijn. (vs.

4) Hij bracht het aan de deur van de tent der samenkomst (vs. 3) en legde zijn hand op de kop van het slachtoffer om er zich één mee te maken. Maar dichterbij kon hij niet naderen. Hij werd aangenomen in die volmaaktheid van de welriekende reuk waarin het offer aangenomen wordt door God. Om hem te verzoenen(vs. 4) betekent bedekken. Zodat er nergens meer sprake van is. Alles wat wij zijn als zondaars, is bedekt, omdat het offer aangenomen is. Wat wij zijn komt niet in gedachtenis voor God. De volmaaktheid van het offer is voortdurend voor Hem. In deze offers, die alleen maar de schaduwen zijn van wat komen zou, vinden we de uitdrukking van de oneindige rijkdommen van Christus.

Dit verwerkelijken we in de eredienst. De aanbieder komt met het offer, maar heeft daar geen enkel deel aan. Het offer is helemaal voor God. Alles wordt verteerd. Dat stelt voor, de Heer Jezus die Zichzelf opoffert aan God in de plaats van zonde en oordeel. Dat is het kruis.

De aanbieder komt niet altijd met hetzelfde offer. Soms is het klein vee, soms vogels. Deze vrijheid voor hem, die het brandoffer offert is voor ons een beeld van de waardering van hem, die eredienst pleegt. Men waardeert op verschillende wijze dit offer van Christus aan God. De zaak, waarvan God het meest geniet, is misschien de zaak, waar wij het minst van genieten. De reden daarvan is dat wij dikwijls weinig leven in gemeenschap met de gedachten van God.

Het daalt af tot aan het offeren van vogels. Hier vinden we haast dezelfde uitdrukkingen, als die bij het zondoffer worden gebruikt. Het is de laagste waardering van het offer van Christus. Hij die offert, ziet er eerder in, wat voor hem is dan wat voor God is. Toch wordt zijn offerande aangenomen. *“het is een brandoffer, een vuuroffer, tot een lieflijke reuk den HEERE.”* (vs.17)

Als wij zo tot God naderen, om eredienst te brengen, kunnen wij alleen bezig zijn met hetgeen Christus voor ons gedaan heeft en niet met wat Hij voor God gedaan heeft. Toch stijgt dit als lieflijke reuk voor God op. Wij verliezen er door, omdat wij geen groot stuk offeren. Maar God verliest er niet door. De welriekende reuk is dezelfde voor Hem.

Leviticus 2

Hier heeft de Hogepriester en de priesters – heel het priesterdom, dat onze plaats voor God afschaduwet – zijn deel aan het offer. Aaron en zijn zonen eten wat overblijft van het spijsoffer. Maar de priesters hebben er deel aan, het volk niet. Wij hebben weinig waardering voor het brandoffer, weinig waardering voor het spijsoffer, een middelmatige waardering van het dankoffer en wij hebben helemaal geen waardering voor het zondoffer. Praktisch gesproken, zijn we vaak bezig met de volmaaktheid van Christus, met de persoon, die geofferd is?

Leviticus 2 spreekt over de Persoon, die geofferd is, niet over de daad van het offeren. Als we ons daarmee niet voeden, zal heel ons praktisch leven de gevolgen daarvan ondervinden. Wij moeten noodzakelijk Zijn vlees eten, Zijn bloed drinken, ons voeden met Zijn offerande. Symbolisch doen we dit aan de Tafel van de Heer, na het te hebben gedaan, als we geloofd hebben. Men moet daarmee beginnen, en dan, met God verzoend, worden we aanbidders voor God. We moeten ons voeden met de Persoon van Christus. Met het levende brood uit de hemel neergedaald. Daarvan spreekt Leviticus 2.

Wij voeden ons met een Christus uit de hemel neergedaald, die tot in het diepst van Zijn wezen het oordeel van God heeft gesmaakt. Een oordeel, dat een lieflijke reuk voor God heeft laten opstijgen. Leviticus 2 stelt Christus voor in al de kenmerken van Zijn volmaakte mensheid, door het oordeelsvuur op de proef gesteld. Het zondoffer kon niet tot een lieflijke reuk voor de Heer zijn. Het was voor de zonde, behalve het vet van het slachtoffer, dat werd geofferd – zoals we zullen zien – tot een lieflijke reuk.

In het spijsoffer kwam geen zuurdeeg. Dat kwam nooit in de offeranden op het altaar. In sommige dingen, die God werden aangeboden kwam het wel voor. Bijvoorbeeld: 50 dagen na het offer van de eerstelingen – beeld van Christus in de opstanding – dat voor de Heer bewogen werd en aangenaam voor God was. Op het pinksterfeest, bracht men 2 broden met zuurdeeg, die de beginnende Gemeente voorstelden, in de opstanding voor God. Daar was de vermenging met het zuurdeeg, omdat het de Gemeente voorstelde, het was de mens. Maar die offeranden werden niet op het altaar verbrand.

Wanneer in vers 14 gesproken wordt over “het spijsoffer der eerste vruchten” moeten we niet denken aan wat wij vruchten noemen. Maar wat in de opstanding was uitgekomen, nadat het eerst gestorven en in de aarde gelegd was. Koren, gerst, haver enz. vruchten van de aarde, een offerande van wat de aarde had voortgebracht. *“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij alleen; maar als zij sterft, draagt zij veel vrucht.”* (Joh.12:24) Daar gaat het alleen om en wij hebben dit in beeld in Leviticus 2.

In Leviticus 2 vinden we Christus in elk van Zijn volmaaktheden, voorgesteld als offer op het altaar. Spreken over de volmaaktheden van Christus brengt ons tot het altaar. Daar wordt alles op de proef gesteld door het vuur van het oordeel. Dit vuur beproeft op een volmaakte wijze de persoon van Christus, de mensheid van Christus, in al zijn diepte en Hij wordt daar gevonden als een reukwerk van lieflijke reuk

Wij zouden ons veel moeten voeden met een Christus, als mens op aarde, zoals de evangeliën ons Hem voorstellen. Die het doen, dragen een speciale geur van Christus, omdat het feit, dat men zich voedt met deze volmaaktheid van Christus, als mens, met Zijn zedelijke heerlijkheden, invloed heeft op hun praktisch leven. Leviticus 2 toont ons in beeld, dat we, in alle omstandigheden van het leven dat we leven ons moeten voeden met dit zuivere koren uit de hemel. Met dit hemelse brood in zijn absolute volmaaktheden.

Leviticus 2:1-3 geeft ons het spijsoffer, als een geheel. “Als nu een ziel een offerande van spijsoffer den HEERE zal offeren, zijn offerande zal van meelbloem zijn; en hij zal olie daarop gieten, en wierook daarop leggen.” De eerste drie verzen vormen de algemene gedachte, de bijzonderheden worden in de volgende verzen ingevuld. We vinden het als fijn meel. Of als baksel uit de oven, als koek, als koekje. Of als een spijsoffer uit de pan of bakplaat. Of als spijsoffer uit de ketel. In stukken gebroken, maar in alle manieren in volmaaktheid. Zo’n hoofdstuk stelt ons het leven van Christus voor de aandacht. Het brengt ons naar het kruis, waar de volmaaktheid van dit leven ten volle geopenbaard wordt in de plaats van de dood, op het moment dat Hij Zijn geest overgeeft aan de Vader. Dit hoofdstuk geeft ons de rijkdommen van wat het middelpunt is van de eeuwige aanbedding. Het kruis, de rijkdommen van het werk, en in de Persoon van Hem, die daaraan gehangen heeft voor ons.

De olie is de Heilige Geest. De offerande werd in aanraking met de olie gebracht. “En als gij offeren zult een offerande van spijsoffer, een gebak des ovens; het zullen zijn ongezuurde koeken van meelbloem, met olie gemengd, en ongezuurde vladen, met olie bestreken.” (vs. 4) En “breekt ze in stukken, en giet olie daarop; het is een spijsoffer.” (vs. 6)

In vers 1 offert men fijn meel. Dat is de volmaakte mensheid van Christus. Men zalft het met olie dat is de Heilige Geest.

In de koek zien wij Hem, gevormd door de Heilige Geest in Zijn geboorte. In de offerande was de olie onscheidbaar met het meel vermengd, waarmee het gekneet werd. Het vormde een geheel. Maar nog meer, hij die de offerande brengt, giet olie daarop. Dit is verwerkelijkt voor Christus toen de Heilige Geest in lichamelijke gedaante op Hem neerdaalde bij de doop van Johannes.

Daarna doe de aanbieder wierook daarop. De priester zal een handvol fijn meel en olie daarvan nemen met al de daarbij behorende wierook en de priester zal dat als

gedenkoffer op het altaar in rook doen opgaan als een vuuroffer tot een lieflijke reuk voor de Heer. Wat overblijft is voor Aaron en zijn zonen. Onder de drie bestanddelen die geofferd werden, was er één helemaal voor God, net zoals het brandoffer van Hoofdstuk 1. Dat was het wierook. Daar had de aanbidder geen deel aan. De genade van de persoon van Christus steeg van de offerande geheel op voor God. De lieflijke reuk was helemaal voor God. Maar de priesters kunnen zich toch met het offer voeden. Aaron en zijn zonden hadden deel aan het meel en aan de olie. Zoals wij deel hebben aan Zijn natuur en aan Zijn Geest, omdat wij kinderen van God zijn. Uit God geboren. Ze konden opgroeien door zich met Hem te voeden. Wij kunnen ons van het begin tot het eind van ons leven met Hem voeden. Wij kunnen ons ook voeden met Hem als Mens, zoals Hij verborgen is in de hemel, bekleed met een verheerlijkt lichaam. Dat is het manna in de gouden kruik, verborgen in het binnenste van de ark. Het is ook voor ons. *“Wie overwint, die zal Ik geven van het verborgen manna.”* (Op.2:17)

Alle kanten van de mensheid van Christus is voedsel voor de heiligen. Als mens in zijn leven. Op het kruis. In de heerlijkheid. Is het karakter van Zijn volmaakte mensheid de drijfveer van ons christelijk leven? Hij heeft ons een voorbeeld nagelaten, opdat wij Zijn voetstappen zouden drukken. *“Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem.”* (Joh.6:56) In Johannes is drinken, geloven. Wij moeten ons voeden met Christus, zoals Hij geweest is. Gestorven op het kruis voor de zonde en Hem aannemen om het nieuwe leven te verkrijgen. *“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: tenzij u het vlees van de Zoon des mensen eet en zijn bloed drinkt, hebt u geen leven in uzelf. Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven.”* (Joh.6:53,54) Wij kunnen geen deel hebben aan dit leven, dan door het geloof de dood van Christus aannemend als zijnde onze dood. Hier gaat het om het feit, aangenomen door het geloof en dat is het uitgangspunt van ons leven. Met olie gemengd is de geboorte. Gezalfd met olie, is de doop met de Heilige Geest voor Zijn dienst. Heden zijn alle heiligen, priesters. Wij zijn een heilig priesterdom om onze Hogepriester, Christus. Het spijsoffer is voor ons.

Één deel van de drie bestanddelen, die het spijsoffer vormden, was geheel voor de Heer. De wierook. Dat herinnert ons aan Psalm 16, waar wij de volmaakte mens zien neergedaald in vernedering te midden van de mensen. Afhankelijk van God, zich verenigend met alles wat nederig is en Zijn weg voortgaand in pure volmaaktheid. Hij heeft niet te strijden met de macht van het kwaad. Hij wandelt in volmaakte heiligheid. De verzoeken worden niet gezien. Het graf wordt alleen genoemd om te zeggen dat God Zijn Heilige daar niet zal achterlaten. Hij staat op uit de doden, om Zich voor God te stellen, als beloning voor Zijn bewonderenswaardige wandel. De omstandigheden waren Hem tegen maar Hij wandelde er boven verheven. Al de wierook stijgt op voor God.

Men giet olie op het spijsoffer.(1) Dat is de Heilige Geest, die Hem in alles leidt. Wij zijn niet meer in Psalm 16, wij komen bij het kruis. In Leviticus 2 vinden wij het offer, Christus, de volmaakte mens gedurende heel Zijn leven en Zijn volmaaktheid in het licht gebracht op het kruis. Daar kent men Hem. Daar wordt alles wat in Hem is, blootgesteld aan het vuur van het altaar en stijgt op tot een lieflijke reuk, aangenaam voor de Heer. Er is geen deeltje, dat niet tot een lieflijke reuk opstijgt. Hij komt op het kruis als het fijne meelbloem, met olie gezalfd en bedekt met wierook. Hij ging een weg in afhankelijkheid van God in volmaaktheid.

Aan het eind van vers 3 staat: *“het is een heiligheid der heiligheden van de vuurofferen des HEEREN.”* Als over het brandoffer gesproken wordt, worden deze woorden niet gebruikt, omdat het daar gaat om de handeling van Hem, die zich opoffert. Maar hier is het de Persoon die zich vrijwillig aan God opoffert in al Zijn volmaaktheid van mens op aarde. In vers 10 hebben we dezelfde gedachte. Wat allerheiligst is, is de manier waarop dit offer van de volmaakte mens door God beschouwd wordt. Dat is belangrijk! Deze mens, zozeer misvormd, niet meer, menselijk. (Jes.52:14) De arme, zoals Hij in de Psalmen wordt genoemd. Deze mens voor niets geacht. Verachtelijk geoordeeld door de mensen. Van wie ze zeiden toen Hij nog onder hen wandelde: *“de zoon van de timmerman”* en dat Hij de duivelen uitwierp door Beëlzebub, de overste van de duivelen. Van deze mens zegt God, als Hij zich bevindt in de plaats, waar Hij tot zonde gemaakt werd: *“allerheiligst.”*

In vers 4 – 10 is het niet meer een handvol meelbloem in zijn natuurlijke toestand, dat geofferd wordt. Maar het is iets, dat een voorbereiding heeft doorgemaakt. Het heeft op een bakplaat gelegen. (vs. 5) Of het is in stukken gebroken. (vs. 6) Of het is in een pan gebakken. (vs. 7) Deze fijne meelbloem is op twee manieren bewerkt. Eerst met olie gekneet en vermengt. Zo wordt het in de oven, plaat of in de ketel gedaan. Men maakt er verschillend gevormde voorwerpen van. Dat spreekt van een Christus, die te strijden heeft met alles, wat het hart van mensen kan beproeven. Deze voorwerpen moesten op het vuur geplaatst worden, vóór dat ze verteerd werden door het vuur van het altaar. Het gaat om omstandigheden, waardoor Christus is gegaan als mens. De haat van mensen; Zijn droefheid over Jeruzalem; Hij zocht vrucht bij de mens, maar vond er geen; Hij had geen plaats om het hoofd neer te leggen; Geen ding, dat voor Hem was. Dat is een vuur, een beproeving. Dat is, in de oven, op de plaat, in de pan. *“opdat de beproefdheid van uw geloof, veel kostbaarder dan die van goud, dat vergankelijk is en door vuur beproefd wordt, blijkt te zijn tot lof en heerlijkheid en eer bij de openbaring van Jezus Christus.”* (1 Petr.1:7)

Christus werd op alle manieren beproefd en uit alle beproevingen kwam alleen wat zou kunnen geofferd worden als iets allerheiligst. Het eerste vuur was een voorbereiding, voor wat op het altaar geofferd zou

worden. Leviticus 2: 1-3 geven het karakter aan van de volmaakte Mens buitenom de omstandigheden. De daarop volgende verzen geven de omstandigheden, waardoor Hij is moeten gaan. De koek moest op verschillende manieren worden bereid. Gekneed, gemengd met olie, gezalfd met olie, in stukken gebroken en olie erover heen gegoten.

1. Gekneed, gemengd met olie; dat is Zijn geboorte uit de Heilige Geest. Deze menselijke natuur, geboren uit de Heilige Geest. "Dat heilige dat uit u geboren zal worden, zal de Zoon van God genoemd worden," zegt de Engel tegen Maria.

Gezalfd met olie; dat is de doop met de Heilige Geest in tegenwoordigheid van Johannes de Doper. Hij is gezalfd voor Zijn dienst onder de mensen.

"Breekt ze in stukken, en giet olie daarop." Het is alsof God elk van de delen afzonderlijk neemt, die tezamen Christus vormden: Zijn woorden, Zijn daden, Zijn gedrag. Al wat Hij in bijzonderheden was en dat alles wordt gekenmerkt door de Heilige Geest zelf. Dat zien we in de evangeliën. Daar vinden we niet alleen de Zoon des Mensen, maar Zijn volmaaktheid in ieder van Zijn voetstappen, Zijn gesprekken, Zijn beslissingen, in één woord, in elke bijzonderheid van Zijn leven.

Hoe kostbaar is het, dat we in het Oude Testament vinden, wat omgaat in het hart van Christus, als wij ons bezig houden willen met Zijn genegenheden, met wat in Zijn hart was, dan hebben wij de Psalmen. Daar zien wij dit hart geopend. Geen voorhang tussen Hem en God, zoals de voorhang die hing in Zijn mensheid tussen Hem en de Zijnen. Een voorhang, die opgeheven werd voor het geloof. Maar men moet het geloof hebben om Zijn heerlijkheid te zien door Zijn mensheid heen.

Twee dingen mochten niet in de vuuroffers. (vs. 11) "Geen spijsoffer, dat gij den HEERE zult offeren, zal met desem gemaakt worden; want van geen zuurdesem, en van geen honig zult gijlieden den HEERE vuuroffer aansteken." Een ding moest er altijd in zijn: "En alle offerande uws spijsoffers zult gij met zout zouten, en het zout des verbonds van uw God van uw spijsoffer niet laten afblijven; met al uw offerande zult gij zout offeren." (vs. 13) het zout mocht in geen enkel offer ontbreken en een absolute regel verbood zuurdeeg voor alle offers, die op het altaar verbrand werden. Er was ook geen honing toegestaan en toch werd honing beschouwd als een uitstekend voedsel. Het mocht gegeten worden. Na Zijn opstanding heeft de Heer ervan gegeten. (Luk. 24:42, 43) "Zij nu gaven Hem een stuk van een gebakken vis en van een honingraat. En Hij nam het en at het voor hun ogen."

Zuurdeeg is het beeld van het bestaan van de zonde. Het verderf in de menselijk natuur. Het mag niet in werking komen in de offerande. Het is het beginsel van bederf van de menselijk natuur. Het is altijd menselijk en alles wat behoort tot de menselijke natuur heeft geen plaats in de offerande. De beste gevoelens van

edelmoedigheid, broederschap, zelfs onder de kinderen van God, alles wat van de menselijke natuur is, die dingen goed om te zien, behoren niet in de offeranden.

In de Heer was alleen volmaakte heiligheid en geen beminnelijkheid van de menselijke natuur. Als men tegen Hem zegt: "Zie, uw moeder en uw broers en uw zusters daarbuiten zoeken u." dan zouden wij gezegd hebben: "Laat ze binnen komen" "Hij antwoordde hun en zei: Wie is mijn moeder en mijn broeders? En terwijl Hij hen, die om Hem heen zaten, rondom aankeek, zei Hij: Zie, mijn moeder en mijn broeders! Want wie de wil van God doet, die is mijn broeder en zuster en moeder." (Mark. 3:34,35)

Als het gaat om Zijn wandel en Zijn dienst, maakt Hij een einde aan deze openbaringen, die ons natuurlijk voorkomen. Als er wijn ontbreekt in Kana, waarschuwt de moeder van Jezus Hem, en zegt in alle vertrouwen tot de anderen: "Doe alles, wat Hij u zeggen zal." Wat antwoord Hij haar? "Wat heb ik met u te doen, vrouw?" Dat is niet de beminnelijkheid van de menselijke natuur. Maar als Zijn werk volbracht is, toont Hij alles, wat er in Zijn hart is voor deze moeder, die Hij aanbeveelt aan Zijn geliefde discipel: "Vrouw, zie uw zoon. Daarna zegt Hij tegen Zijn discipel: "Zie, uw moeder." Zijn loopbaan is geëindigd, het werk is volbracht. Hij behoeft alleen Zijn Geest nog aan te bevelen in de handen van de Vader en Hij geeft Zijn gevoelens de vrije loop. Geboren uit natuurlijk banden, die God heeft gevormd. Dat is de honing. "Eet honig, mijn zoon! want hij is goed, en honigzeem is zoet voor uw gehemelte." (Spr. 24:13) Maar er staat ook: "Veel honigs te eten is niet goed; maar de onderzoeking van de heerlijkheid van zulke dingen is eer." (Spr. 25:27)

Het zout (vs. 13) is bederfwerend. Het moet ons afzonderen voor God van alles, wat bedorven kan zijn. "Want ieder zal met vuur gezouten worden." (Mark9:49,50) En in ieder offer moest met zout gezouten worden. Deze tekst bevat een moeilijkheid. "Het zout is goed; als nu het zout zouteloos wordt, waarmee zult u het smakelijk maken? Hebt zout in uzelf en houdt vrede onder elkaar." Ieder mens zal met vuur gezouten worden. Een ieder. Niet alleen de bozen. Het vuur is het oordeel en een ieder zal met vuur gezouten worden. Alleen de offerande aan God geofferd, heeft werkelijk de kracht van het kwaad te scheiden. Het vuur oordeelt; hier wordt het vergeleken met het zout, dat het kwaad terzijde stelt. Wij hebben het oordeel van God nodig, dat als tucht over ons komt, maar er is geen kracht in dit oordeel, terwijl het zout, dat geofferd wordt op het offer de kracht heeft ons voor God te heiligen en het kwaad verhindert te naderen. Als wij met het offer verbonden zijn, worden wij bewaard voor de inval van het kwaad. Dan zijn we het zout der aarde, zoals de Heer zegt in Mattheüs 5:13. "Gij zijt het zout der aarde"

De aanwezigheid van de kinderen van God in deze wereld verhindert het bederf tot zijn toppunt te komen. Het oordeel zal pas uitgevoerd worden, als het zout van de aarde weggenomen zal zijn. De kinderen van God moeten oppassen het zout niet te verliezen. Als we de

afzondering van het kwaad in onze wandel niet handhaven, waartoe dienen we dan? Hebt zout in u zelf. *“U bent het zout van de aarde; als nu het zout smakeloos wordt, waarmee zal het gezouten worden? Het deugt nergens meer voor dan om weggegooid te worden.”* (Mat. 5:13) de kinderen van God, die de smaak verloren hebben als het zout der aarde worden met de voeten getreden door de mensen. Maar als we wandelen in afzondering, zal de wereld ons misschien haten, maar zal verplicht zijn ons te erkennen. Maar ze veracht de kinderen van God die hun smaak verloren hebben. Laten wij acht geven op Markus 9:50b *“Hebt zout in uzelf en houdt vrede onder elkaar.”* Wij zijn in vrede onder elkaar, als we zout in ons hebben. Dat wil zeggen, een ware afzondering van het kwaad in onszelf. Dan zal een geest van vrede onder ons alleen heersen, de betrekkingen zijn naar de gedachte van God. Het niet afgezonderd zijn van het kwaad brengt twist onder ons. Sommigen hebben zout, anderen niet, en uit deze toestand komt strijd voort. Als wij zout in onszelf hebben wandelen wij in het licht.

In Leviticus 2:14-16 gaat het niet om bijzonder gelegenheden, waar het bevolen was de eerste vruchten te offeren. Hier is het nog altijd een vrijwillig offer, die op het altaar geplaatst wordt. *“Zo zal de priester deszelfs gedenkoffer aansteken van zijn klein gebroken graan en van zijn olie, met al den wierook; het is een vuuroffer den HEERE.”* (vs. 16) Het is de offerande van Christus. Hij was de nieuwe aar. Hij was het groene hout. In beeld is Hij fijngewreven, is Hij door het vuur gegaan. Dat is het lijden, waar Hij, als het ware Israël, is moeten doorgaan. Hij is de enige, die niet door het oordeel moest heengaan. Hij is door het oordeelsvuur gegaan, na tijdens Zijn leven te zijn geweest, als het fijngewreven graan, dat aan het vuur geroosterd is. Hij was de aar van het hemelse veld. Hij was het overjarig koren van Kanaän, dat de Israëlieten hebben gegeten, toen zij het beloofde land binnentrokken.

Wat een wondermooi iets, alle volmaaktheden van Christus te beschouwen, die schitteren in die paar uren, die weinige ogenblikken op het kruis!

Leviticus 3

De eerste vijf hoofdstukken van Leviticus spreken ons over 4 of 5 offeranden. Deze vormen tezamen het geheel van de offers onder het oude verbond. Leviticus 6 en 7 beschrijven de wet voor deze offers. Om een volledig beeld van de offers te hebben moet men tot het einde van deze hoofdstukken lezen. Dit is vooral van belang voor het dankoffer, waarvan we de wet in Leviticus 7 vinden. Dat behandelt het dankoffer in al zijn bijzonderheden en betekenissen.

Het brandoffer was geheel voor God. Het stelt voor wat Christus deed voor God. Hij offerde zich op voor God om de heerlijkheid van God op te eisen. Dit offer is geheel voor God. Alleen God heeft er deel aan. Het is

de maaltijd van God, als men het zo mag zeggen. Het spijsoffer werd niet geheel aan God geofferd. Zij die tot God konden naderen in het heilige hadden er hun deel aan. Dit offer stelt Christus voor, geofferd op het kruis als volmaakte mens. Wij hebben deel aan dit offer. Wij kunnen ons voeden met Christus tot mens gemaakt, met Zijn volmaaktheid, als mens. Als wij er ons niet mee voeden kunnen wij in deze wereld niet wandelen. Als de volmaakte mens, heeft Hij ons een voorbeeld nagelaten, dat God volledig heeft verheerlijkt, omdat Hij gewandeld heeft in volmaakte heiligheid, in volmaakte afzondering van het kwaad, omdat al Zijn woorden volmaakt waren en op het ogenblik dat Hij op de proef werd gesteld op het vuur van het altaar, is Hij als het ware opgestegen in volmaakte lieflijke reuk voor God. Hij wordt ons voorgesteld als het brood uit de hemel neergedaald, het hemels manna, waarmee wij ons kunnen, waarmee wij ons moeten voeden, met als doel, Zijn karaktertrekken in deze wereld te laten zien.

Het derde offer, het dankoffer is veel meer samengesteld dan de andere. De wet van dit offer is afzonderlijk beschreven omdat in Leviticus 3 alleen die zijde van het offer wordt beschreven die betrekking heeft op God. Hier is geen sprake van een deel voor de priester. Ook niet van iemand anders. Hier is sprake van het dankoffer aan God geofferd, dat een lieflijke reuk voor de Heer is. Het is een spijs ten vuuroffer voor de Heer. (Lev.3:11,16)

In Leviticus 7 zien we, dat er in het dankoffer niet alleen een deel was voor God, maar ook een deel voor de priesters. In het bijzonder voor de priester die het bloed van het offer had gesprengd. (7:14) En er was ook een deel voor het volk, dat het offer bracht. Er waren dus 4 delen.

Er is nog een zeer belangrijk feit. Het dankoffer was van de drie offeranden het enige, dat niet werd geofferd als op zichzelf staand offer. Het brandoffer en het spijsoffer werden los van de andere geofferd. Terwijl het dankoffer werd geofferd op het brandoffer en bij het spijsoffer. *“En de zonen van Aaron zullen dat aansteken op het altaar, op het brandoffer, hetwelk op het hout zal zijn, dat op het vuur is; het is een vuuroffer, tot een lieflijken reuk den HEERE.”* (Lev.3:5) *“Dit is nu de wet des dankoffers, dat men den HEERE offeren zal. Indien hij dat tot een lof offer offert, zo zal hij, nevens het loffer, ongezuurde koeken met olie gemengd, en ongezuurde vladen met olie bestreken, offeren; en zullen die koeken met olie gemengd van geroost meelbloem zijn. Benevens de koeken zal hij tot zijn offerande gedeseemd brood offeren, met het loffer zijns dankoffers.”* (Lev.7:11-13) Zo waren de drie dingen verbonden. Deze feiten geven ons de verklaring van wat het dankoffer was.

Als iemand gezegend was in zijn omstandigheden, kwam hij als dan een dankoffer offeren. Als iemand een gelofte gedaan had, kwam hij ook een dankoffer brengen.

Het was een vrijwillig offer, maar het was verbonden met dankzegging en een ernstige verplichting tegenover God. Het was een gemeenschappelijke maaltijd. Hij die offerde, nodigde zijn hele familie uit. Zij hadden gemeenschap met elkaar in de offerande aan God geofferd. God had er Zijn deel van, Hij had al het vet, de priesters de borst, de offeraar de rechterschouder. (Lev.7:30-33) Het volk kreeg de rest. In beeld betekent het de gemeenschap van de aanbidders, van de Priesters, met God de Vader en met Christus. Ze verenigden zich allemaal in een gemeenschappelijke maaltijd. In één woord, dat is de eredienst, de verbinding van de gemeenschap van de zielen onderling samen en met God.

Er is geen bijzondere betekenis van het slachtoffer. Het wordt voorgesteld als brandoffer. De betekenis is dezelfde in Leviticus 3 als in Leviticus 1 en dan kan deze maaltijd – voor ons de eredienst – niet gescheiden worden van het offer van Christus, zich voor God offerend en van het offer van de volmaakte mens, die de aanleiding tot gemeenschap is. Het is gegrond op het brandoffer. Het wordt in direct verband gebracht met het brandoffer en het spijsoffer. Het is het onderwerp van de gemeenschap.

Het feit van het bloedsprengen op het altaar (Lev.3:2) betekent heel eenvoudig, het geofferde leven. Het bloed is het leven en daar op het altaar, op het kruis is het leven van Christus aan God geofferd.

Het bloed werd niet op het verzoendeksel gesprengd. Alleen op de grote Verzoendag, bracht de Hogepriester, die op die dag in het heilige der heiligen binnenging, het bloed op het Verzoendeksel.

Het bloed werd geofferd rondom op het altaar. Dat wil zeggen, niet op de grond, maar om het vuur op het vlakke deel, dat het altaar vormde; en het werd gelijktijdig verteerd met het slachtoffer.

Het bloed op het Verzoendeksel is gebracht door Christus in de opstanding door de gescheurde Voorhang. Het wordt onder Gods oog gedragen. God ontvangt het en verklaart, dat allen, die naderen voor Hem zonder zonde zijn. Het verzoeningsbloed richt zich tot alle mensen. Zij kunnen allen naderen op de grondslag van dit geofferde bloed.

Van het vet wordt niets overgelaten. Het werd geheel aan God geofferd. Als het bloed het leven is, kan men van het vet zeggen, dat het de kracht van het leven is, dat geheel aan God geofferd wordt. Het is de kracht – men beoordeelt een dier naar zijn vet – maar hier is het de inwendige kracht. Alle inwendige levenskracht van Christus was geheel voor God. Alle kracht van Zijn wezen werd gebruikt om God te verheerlijken en is aan God opgeofferd als offerande.

Dit hoofdstuk is dus belangrijk, omdat het gaat om de eredienst, die niet gescheiden kan worden van de gemeenschap. Bij het brandoffer wordt gesproken over vogels, omdat het daar gaat om de waardering van hem, die offert. De waardering van deze woorden: “Ik leg mijn leven af.” En dat gaat tot aan uiterste zwakte

van het offer van vogels. Maar in ons hoofdstuk gaat het om gemeenschap. Er is geen spraken van vogels. De gemeenschap is nodig in de eredienst. Er zijn verschillende manieren om te waarderen. Men daalt af van een groot stuk vee, stier, lam, naar een geit. Maar als men in die keuze geen gemeenschap heeft, is er in het geheel geen gemeenschap. De gemeenschap is gemeenschappelijk genot hebben met God en met Christus.

Deze gemeenschappelijke maaltijd hebben wij in het avondmaal. God heeft er Zijn deel en dat is Christus. De priester en de aanbidders hebben er allen hun deel. In het brandoffer offerde men geen vrouwelijke dieren. Alleen mannetjes. Maar bij het dankoffer kunnen zowel de een als de ander geofferd worden. Ongetwijfeld omdat het een gemeenschappelijke maaltijd is. Een maaltijd, waar allen deel aan hebben en dat veronderstelt zwakheid.

In Leviticus 3 zien we alleen het deel voor God en daarom wordt gezegd: “*het is een spijs des vuuroffers den HEERE.*” (11,16) Deze uitdrukking “*spijs des vuuroffers*” is de letterlijke vertaling. De spijs vormt de maaltijd. Een eenvoudige maaltijd is samengesteld uit brood. Het brood is het deel van de Heer. Het grote doel van deze drie hoofdstukken is ons te laten zien, het offer van Christus, als het deel van God. En de grote lijn is, dat de offerande is tot een lieflijke reuk voor de Heer. Het welbehagen van het hart van God is in het leven van Christus, dat gegeven is en in het feit, dat alle kracht van dit leven van Christus geheel opgeofferd is aan Hem, die Hem gezonden heeft. Daar voedt God zich mee, dat is de eeuwige vreugde van het hart van God. Ze wordt niet alleen gevonden in de Zoon, die Zijn vermaken is geweest van alle eeuwigheid, maar in Hem, die neergedaald is in deze plaats van zonde en die Hem heeft geëerd en volmaakt verheerlijkt heeft. En God heeft ons de macht gegeven, gemeenschap met Hem te hebben in wat Zijn vreugde uitmaakt.

In deze dikwijls herhaalde zin: “En de zonen van Aaron zullen dat aansteken op het altaar, op het brandoffer, hetwelk op het hout zal zijn, dat op het vuur is.” Zien wij dat het oordeel van God onscheidbaar is van het slachtoffer.

Leviticus 4

Zond- en Schuldoffer. Nu komen we tot de vierde klasse van offeranden, dadelijk zien we een groot verschil tussen het zondoffer en de voorafgaande, die vrijwillig waren en die doen denken aan de vrijwillige offerande van Christus, die Zichzelf onberispelijk aan God heeft opgeofferd. Voor deze offers was dan ook niets voorgeschreven. Of een stier, een schaap, een lam of een vogel werd gebracht. Het werd overgelaten aan de waardering van hem die kwam offeren. Dat was ook zo bij het spijsoffer. Terwijl we in het zondoffer vastgelegd vinden dat, als iemand zondigt, een slachtoffer is voorgeschreven, dat niet veranderd kan

worden. Voor de priester is een bijzonder slachtoffer voorgeschreven, eveneens voor het volk, een voor de overste van het volk, een voor “*enig mens van het volk des lands.*” (27) Wat dus op de eerste plaats de zondoffers onderscheidt van de voorafgaande is, dat een bijzonder slachtoffer voorgeschreven is. Het enige dat God kon erkennen, vanaf het ogenblik dat het om de zonde ging. “*Het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt.*” (Joh.1:29) Dit is een voornaam verschil.

Er zijn twee soorten van zonden, die een offer vereisen:

- 1 In Leviticus 4 de overtreding door afdwaling.
- 2 In Leviticus 5 de overtreding.

Het Woord van God maakt een groot verschil tussen beide soorten van zonden. De zonde door afdwaling omvat één soort zonde. De overtreding omvat er drie.

Wij vinden in Leviticus 4 en 5 niet alles wat betrekking heeft op de zondoffers. In Leviticus 16 is er ook sprake van. Dar in verbinding met de Grote Verzoendag en wel in een absoluut bijzonder karakter, dat nergens elders wordt aangetroffen. We moeten drie offeranden voor de zonden onderscheiden:

die waarover gesproken wordt in Leviticus 4 en 5;

die van de Grote Verzoendag in Leviticus 16;

en die van de rode vaars in Numeri 19.

De eerste zondoffers (3, 4) zijn die door afdwaling en bestaan hierin dat men een gebod van de wet heeft overtreden. (2, 13, 22, 27) Het is altijd hetzelfde, het is een zonde die bedreven is zonder dat de zondaar er kennis van heeft, vanwege zijn slechte natuur, tegen een van de geboden van de wet des Heren. Wat ons hier voorgesteld wordt is niet het geval van een zondaar, die de kennis van het heil heeft. Maar het geval van iemand die in verbinding met God gebracht is. Het volk werd erkend als met God in verbinding staande en de priester handhaafde deze verbinding. Als iemand onder de wet Gog erkende en hij zondigde willens en wetens, dan was er geen hulpbron voor hem. Alleen de zonde door afdwaling kon verzoend worden. Niets kenmerkt de verschrikkelijk toestand beter, waarin een gelovige onder de wet zich bevond, dan dit feit geen enkele redding te hebben, als hij willens en wetens zondigde. God heeft in Zijn barmhartigheid voor het ogenblik zonden kunnen laten voorbij gaan, wachtend op het offer van Christus.

Onder de wet bevond zich de Israëliet tegenover de geboden van God. Dat dreef zijn natuurlijk hart tot de zonde. Hij zondigde voortdurend en zou onophoudelijk afgesneden moeten worden of ter dood gebracht. In Hebreë 10 vinden wij een besliste tegenstelling. Onder de genade is er maar één moedwillige zonde, die wordt genoemd in vers 26 – 29. Voor deze Joden uit het Jodendom, was dit de moedwillige zonde, als zij onrein achten het bloed van Christus, dat voor gestroomd had. Als zij terugkeerden tot die dingen, die zij verlaten hadden, bleef er geen slachtoffer voor de

zonde meer over. Wat een belangrijk verschil tussen de wet, die elke moedwillige zonde veroordeelt en de genade, die er maar één veroordeelt!

Leviticus 4 wordt in twee delen verdeeld:

- 1 de zonde door afdwaling van de gezalfde priester. (3) – als dit woord gebruikt wordt betekent het altijd de hogepriester – en de zonde van het volk door afdwaling.
- 2 de zonde door afdwaling van de overste van het volk en die van enig mens uit het volk van het land.

1

In het eerste geval, als het ging om de Hogepriester of het volk, werd het bloed van het slachtoffer in de tabernakel gebracht. Niet in het Heilige de Heiligen, waar de ark stond, want daar ging de Hogepriester maar één keer per jaar naar binnen op de Grote Verzoendag, maar hij bleef staan voor de voorhang en het bloed van het zondoffer werd gesprengd vóór de voorhang. Men bracht het zo dicht mogelijk onder het oog van God. Zeven keer, d.w.z. op een volledige manier, deed de priester besprenging voor de Heer. De ogen des Heren moesten het bloed zien aan de ingang van het heiligdom. Daarna bracht de priester het bloed aan op de hoornen van het reukaltaar. Als het ging om de Hogepriester of volk, was hij verplicht, dat te doen. Het overige van het bloed werd naar het brandofferaltaar gebracht en er geheel uitgegoten. Dit is de tweede karaktertrek, die deze eerste categorie kenmerkt.

De derde groet karaktertrek is, dat het lichaam van het dier geheel verbrand werd, buiten de legerplaats. “*Want van de dieren waarvan het bloed voor de zonde door de hogepriester in het heiligdom gedragen wordt, daarvan worden de lichamen buiten de legerplaats verbrand.*” (Hebr.13:11).

2

In het tweede geval droeg men het bloed van het slachtoffer niet in het heiligdom en het lichaam werd gegeten. Daar ging het om de oversten van het volk en van enig mens uit het volk van het land. Het bloed werd dus niet in het heiligdom gedragen en het lichaam niet buiten de legerplaats verbrand. De priester deed het bloed op de hoornen van het brandofferaltaar.

Dat zijn de twee voornaamste kenmerken van deze twee klassen. Wat het allerergst was, was de zonde van de Hogepriester. Hij, die de tussenpersoon was tussen God en het volk mocht niet zondigen door afdwaling en, als Hij zondigde, wie moest hem zijn zonde laten zien? Niemand, hij moest die zelf erkennen. Hij werd aan zijn eigen verantwoordelijkheid overgelaten. Hij stond op een plaats zo dicht bij God, dat hij niet moest

zondigen. Over het volk wordt gezegd in vers 14. *“En die zonde, die zij daartegen gezondigd zullen hebben, bekend is geworden”* Over een overste in vers 23, en over iemand uit het volk in vers 28: *“Of men zijn zonde, die hij gezondigd heeft, aan hem zal bekend gemaakt hebben.”* Maar voor de Hogepriester vinden niet iets dergelijks. Hij stelde Christus voor en werd als gevolg daarvan niet beschouwd als zondaar. Maar hij was een mens en die mens zondigde.¹ Hij was verplicht offeranden voor zichzelf te offeren. Zijn zonde, hoewel door afdwaling, was bijzonder belangrijk. Van het ogenblik af, dat hij belast was om de betrekkingen van het volk met God te handhaven door zijn tussenkomst op het reukofferaltaar; en als hij zondigde, was er geen gemeenschap met God; dan was hij verplicht het bloed te gaan brengen op het brandofferaltaar, opdat de gemeenschap kon worden hersteld. De offerande moest altijd opnieuw geofferd worden.

Een zonde verhindert voor ons de gemeenschap, maar het bloed van Christus is eens voor altijd geofferd. Christus is de verzoening voor onze zonden en tegelijkertijd is Hij onze Voorspraak. De priester was dus aan zijn verantwoordelijkheid overgelaten om zijn zonde te erkennen. Als beeld van Christus had hij ze niet moeten begaan en niemand kon ze hem laten erkennen. Zijn nabijheid bij God had hem moeten doen zeggen: de zonden die de mensen door afdwaling begaan zal ik niet doen. Hoe dichter bij de Heer, hoe minder men zondigt.

Men moet opmerken, dat hij of zij, die gezondigd hadden, hun hand op de kop van de stier, de bok of de geit legden. In alle gevallen van offeranden die we al bekeken hebben, plaatste de offeraar zijn hand op de kop van het slachtoffer, maar de betekenis is hier heel anders. In de eerste hoofdstukken maakte de aanbieder zich één met het slachtoffer, zodat hij aangenaam was in de lieflijke reuk van het geofferde slachtoffer en aangenomen naar de volmaaktheid van het geofferde slachtoffer. Terwijl door de hand op de kop van het zondoffer te leggen men als het ware zei: *“Ik vereenzelvig het slachtoffer met; door mijn hand op zijn kop te leggen, leg ik wat ik ben op het dier.”* In het eerste geval zien we dus de vereenzelving van de aanbieder met het slachtoffer en hier het slachtoffer vereenzelvigd met de zondaar, tot zonde gemaakt voor hem.

Als de gemeenschap was onderbroken, waren de betrekkingen met de Heer het ook. Het bloed moest voor de Voorhang gedragen worden, waar de hogepriester zichzelf kon voorstellen en het volk kon voorstellen. Daarna moest het bloed uitgegoten worden

¹ *“Want iedere hogepriester die uit mensen wordt genomen, wordt voor mensen aangesteld in de dingen die God betreffen, opdat hij zowel gaven als slachtoffers voor de zonden offert. Hij kan toegeeflijk zijn jegens de onwetenden en dwalenden, omdat hij ook zelf met zwakheid omvangen is; en wegens deze zwakheid moet hij, evenals voor het volk, ook voor zichzelf offeren voor de zonden.”* (Hebr.5:1-3)

op het brandofferaltaar, dat de persoonlijke ontmoetingsplaats was tussen de ziel en God. God oefende geduld, Hij bewilligde erin zich te laten terugvinden door dit middel, dat slechts een beeld was. Maar deze offerande was, hoewel het een verontreinigde zaak was, omdat het zonde was, die het oordeel van God noodzakelijk maakte, door de uitmuntendheid van het slachtoffer, een aangename zaak voor God.

Als er een verbinding bestaat tussen het brandoffer en het spijsoffer en het dankoffer, vinden wij ook een verbinding tussen het zondoffer en dankoffer. In beide werd het vet, de kracht van het leven, van de wil der mensen, op het altaar geofferd en steeg op als een offerande van welriekende reuk. Een lieflijke reuk voor de Heer. Dat wordt in dit hoofdstuk maar één keer gezegd, namelijk in vers 31. Alle kracht van het hart van Christus kon niet anders dan aangenaam zijn voor God. Maar aan de andere draagt in wat ons bezighoudt, het Woord zorg om de gedachten aan een aangename reuk weg te nemen, omdat het slachtoffer de zonde op de kop droeg. God oordeelde die zonde en dit kon geen aangename geur zijn voor Hem; vanaf het ogenblik, dat het slachtoffer tot zonden gemaakt was.

Nadat het vet geofferd was, werd alles van het slachtoffer verteerd buiten de legerplaats. Het werd als onrein beschouwd; hoewel allerheiligst. Vanaf het ogenblik, dat Christus tot zonde gemaakt was, is Hij buiten de legerplaats verworpen. Hij heeft buiten de poort geleiden.

Het hele slachtoffer werd in een plaats afzonderlijk verteerd, waar men ook de as van de offers uitstrooit, in een plaats die de Israëliet niet naderde. Dat geeft een idee van wat de zonde was voor God.

Het zondoffer is onderscheiden van het schuldoffer. Het eerste werd geofferd voor een besliste overtreding tegen de wet. Hij die een bevel van God overtrad, moest de toevlucht nemen tot het zondeoffer. Maar onder de wet, bestond het zondeoffer alleen voor hen, van wie de zonde niet opzettelijk was. Hij die willens en wetens zondigde moest afgesneden worden van alle gemeenschap met het volk. Er waren twee zonden door afdwaling begaan die de gemeenschap met God verbraken. Die van de hogepriester en die van het volk. Het offer was hetzelfde en het bloed moest op dezelfde manier gebracht worden en in beide gevallen, werd het slachtoffer geheel buiten de legerplaats verbrand.

Wij hebben een Hogepriester heilig, zonder schuld, of smet, gescheiden van de zondaars en boven de hemelen verheven die het bloed van de verzoening geofferd heeft en ingegaan is in het heiligdom, met een offerande eens voor altijd geofferd. (Hebr.7:27) En deze volmaakte Hogepriester, de Zoon van God, heeft niet nodig iets voor Zichzelf te offeren.

Het geval van het volk kan plaats hebben, als de Gemeente als zodanig een zonde doet. Dan is er algehele en volledige onderbreking van de gemeenschap met God. Deze gemeenschap moet

hervonden worden, niet door hernieuwing van de besprenging met bloed, maar door de wassing van het water door het Woord. Door de dienst van de Hogepriester, die zich vernedert om onze voeten te wassen. Door de dienst van Jezus Christus, de Rechtvaardige, die voortdurend voor God aanwezig is en zonder deze dienst van de Hogepriester om de gemeenschap te herstellen, is er geen gemeenschap tussen de Gemeente en God.

In beide volgende gevallen:

Lev.4:22-26 (een vorst heeft gezondigd zonder opzet)

Lev.4:27-35 (iemand uit het volk van het land)

is er geen sprake van bloed gedragen op het gouden altaar en voor de voorhang. En het gevolg hiervan is, dat het lichaam van het slachtoffer niet buiten de legerplaats wordt verbrand, maar dat het wordt gegeten door de priesters. Er zijn dus gevallen, dat het zondoffer een voedsel wordt voor de priesters. Hieruit moeten wij afleiden, dat als een persoon zondigde in de gemeente van Israël, de gemeenschap met God niet werd afgebroken. De Heilige Geest zal bedroefd worden, het kwaad zal ontdekt worden en geoordeeld. Daarom wordt het gouden reukaltaar niet genoemd, het altaar van de gemeenschap komt niet in het geding. Het bloed wordt geplaatst op de horens van het brandofferaltaar en uitgegoten aan de voet van het altaar tot een getuigenis, dat het offer aangenomen is. Hij die gezondigd heeft, kan persoonlijk hersteld worden.

Dikwijls wordt in het Woord, het slachtoffer verward met het altaar. Psalm 84:3 “Uwe altaren” betekent niet het gouden en het koperen altaar, maar de slachtoffer, die zich op dit laatste bevinden. Zo is het ook in Hebr. 13:10 “Wij hebben een altaar waarvan zij die de tabernakel dienen, geen recht hebben te eten;” Het koper, is de gerechtigheid van God die zich bezighoudt met de zonde. Het is het kruis en op het kruis ligt een slachtoffer.

In het zondoffer was een deel ten lieflijke reuk voor de Heer (31) Een deel, dat altijd een welriekend reuk bleef, maar het was alleen een deel, het vet. Alles kon niet tot een lieflijke reuk opstijgen, omdat het de plaats was, waar de Heer Jezus tot zonde werd gemaakt. Iets afschuwelijks in de ogen van God en dat God moest oordelen. Maar in deze offerande van het slachtoffer, dat zich met al Zijn kracht opofferde, was een lieflijke reuk, die voor God opsteeg.

Leviticus 5

Het eerste vers van hoofdstuk vijf moet niet terzijde gelegd worden, alsof het een opzettelijke overtreding was, dat geen offer toeliet. Men moet ook vers 17 en iets verder het einde van vers 18 “zo zal het hem vergeven worden.” Laten we deze teksten niet scheiden.

In vers 2 is er nog een geval. In het eerste vers is er iemand die heeft gezien en geweten. In het tweede vers, iets onreins dat niet geweten wordt. In het derde vers iemand die verontreinigd wordt en het niet wist maar later te weten komt. In het vierde vers iemand die lichtzinnig spreekt en die de uitgesproken dingen vergeet, ze komen hem weer in de gedachte en hij is schuldig.

Dat zijn vier gevallen en nadat iemand zijn zonde heeft moeten belijden, brengt hij de offerande. Er wordt pas over het offer gesproken na de opsomming van de vier overtredingen. Ondanks dit strenge woord van het eerste vers: “zo zal hij zijn ongerechtigheid dragen” zien we dat er ook een offer is voor de eerste overtreding.

Als er sprake is van overtredingen, is er altijd een offer nodig. Het zijn ernstige dingen.

In deze eerste paragraaf hebben wij gebreken, die het geweten treffen: verontreiniging, meined, lichtzinnige woorden. Allemaal dingen die door het natuurlijk geweten veroordeeld worden. Het is belangrijk de gradering te zien. De ernstigste is de eerste. Het is hier niet zo als in Leviticus 4, waar men geen bewustzijn had van zijn zonde en waar men ze daarna kon kennen. Hier heeft men er bewustzijn van vanaf het begin, zonder dat men zich kan beroepen op het feit, dat men het niet wist.

Als een man verscheen als getuige voor de rechter en als de laatste hem een eed wilde afnemen, liet hij hem de stem van bezwering horen en vanaf het ogenblik, dat de rechter hem bezwoer, moest men antwoorden. De Hogepriester zei tot Jezus: “Ik bezweer U bij de levende God, dat U ons zegt of U de Christus bent, de Zoon van God! Jezus zei tot hem: U hebt het gezegd.” (Mat.26:63) De Heer hoort het woord van bezwering van de Hogepriester en antwoordt.

Als hij die de overtreding had begaan, geen geit kon offeren, kon hij twee tortelduiven of twee jonge duiven offeren. Een voor de zonde, de ander tot brandoffer. Als zijn middelen daartoe niet toereikend waren, offerde hij het tiende deel van een efa meelbloem. Dat wil zeggen een niet bloedig offer. Dit wijst altijd op de waardering die de persoon, die gezondigd heeft, heeft voor het offer. Veel zielen zien niet verder dan het 10^e deel van de efa meel. Zij zien in de offerande van Christus de volmaakte mens op het kruis. Maar de waarde van het bloed gaat verder. Toch wordt deze offerande aangenomen. Vanaf het ogenblik, dat het gaat om een offer door God opgelegd, laat Hij de ruimte aan hem, die de overtreding begaat, dit of dat te offeren en Hij neemt het aan, dat heeft waarde voor Hem. Het is Christus, die maar geringe waarde heeft in de ogen van hem, die gezondigd heeft, maar die al Zijn volmaaktheid heeft in de ogen van God.

Omdat het ging om een offer van overtreding kon dat ook niet tot een lieflijke reuk opstijgen voor Heer. Daarom wordt gezegd, dat er geen olie, geen wierook op gedaan zal worden.

De verzen 14-19 spreken over zonden tegen de heilige dingen, die de Heer toebehoren; daar is het altijd de zonde zonder opzet. De zonde om zich heilige dingen toe te eigenen eist de offerande voor de overtreding. In vers 17 raken we bijna aan de verboden.

In vers 20-26 (6:1-7) hebben wij de derde categorie van zonden. De zonde tegen de naaste. Liegen tegen zijn naaste is tegelijkertijd ontrouw plegen tegen de Heer.

In het Oude Testament zien wij dikwijls de mannen Gods en de heilige vrouwen, leugens spreken. Het Woord schijnt daar over heen te gaan zonder er op te wijzen. Dat kunnen leugens zijn, om het volk van God te redden, om het kwaad af te wenden van een beminde des Heren. Leugens, nuttig om de zaak van God, als je dat zou durven zeggen. God gaat dat voorbij zonder dat er gezegd wordt, dat Hij dat goedkeurt. Men moet niet vergeten dat toen de volle waarheid nog niet aan het licht gebracht was. Door Mozes is de wet gekomen, maar de genade en waarheid zijn door Jezus Christus

geworden. God had nog niet ten volle Zijn gedachte over alle dingen geopenbaard. Later verdraagt Hij die dingen niet meer, die Hij toen verdroeg. "Liegt niet tegen elkaar." De genade verdraagt het niet, omdat ze ons heeft geopenbaard, wat de nieuwe mens is en de leugen kan God niet verdragen.

De verzen 21 en 22 (6:3,4) spreken alleen over voordeelleugens, die zijn een ontrouw. Er is het geval dat, willens wetens, de mens niet alleen gelogen heeft, maar bevestigd heeft onder ede, dat hij niet gedaan heeft, waarvan men hem beschuldigt. De schuldige moest zijn offerande tot de Heer brengen voor de overtreding. "En het zal hem vergeven worden."

Dat was een voorziening van de genade van God, onder de wet, die het mogelijk maakte te ontsnappen aan het onmiddellijk oordeel van God.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1943-20](#)

Titel: [Les sacrifices](#)